

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobce: Ing. J. K.**, bytem S. 2055, P. – Z. P., zastoupeného JUDr. Ing. Jiřím Klavíkem, advokátem se sídlem Havlíčkova 99, 537 01 Chrudim, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 13.5.2013, č.j. KrÚ – 19414/45/2013/OMSŘI/Ma-2,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto **p r á v o n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo i „stavební úřad“) ze dne 20.2.2013, č.j. MmP 10131/2013, kterým byla dle § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) a dle § 51 odst. 3 a § 149 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), zamítnuta žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby „*novostavba polyfunkčního domu na pozemcích parc. č. st. 733/1 st. 878, 2085/18 v kat. ú. Pardubice, část obce Zelené Předměstí, ulice Štefánikova*“ (dále jen „stavba“). Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

Namítl, že před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu o zmíněné žádosti „učinil“ správní orgán dopisem ze dne 6.10.2008 podepsaném Ing. arch. Jiřím Řeřuchou, vedoucím odd. územního plánování, sdělení, že stavební úřad s navrhovanou stavbou nesouhlasí ze dvou důvodů, tj. z důvodů požadavků, aby v souladu s obecně závaznou vyhláškou č. 42/2001, o závazných částech územního plánu, bylo v navrhované stavbě minimálně 30 % podlahy plochy určeno pro bydlení a dále, že část navrhované stavby přesahuje na sousední pozemek. Dále žalobce obdržel dopis od Ing. arch. Jaroslava Menšíka, a to rovněž před podáním zmíněné žádosti, která byla předmětem rozhodnutí stavebního úřadu, v němž byl žalobce informován o připomínkách k navrhované stavbě (je nutno zajistit likvidace dešťových vod, část parkovacích ploch je nutné umístit pod objektem, je třeba koordinovat stavební záměr s připravovanou sousední stavbou parkovacího domu). Z rozhodnutí stavebního úřadu ale vyplývá, že žádost žalobce a jeho manželky byla zamítnuta z jiných důvodů, než které stavební úřad uvedl ve zmíněném dopisu ze dne 6.10.2008, což je v rozporu s požadavkem legitimní předvídatelnosti postupu orgánů veřejné moci i jejich rozhodovací činnosti, přičemž navíc připomínky uvedené v dopisu Ing. arch. Jiřího Řeřuchy byly splněny, takže uvedený postup „*dokumentuje značnou nepředvídatelnost postupu stavebního úřadu v rozhodovací činnosti*“. Další konkrétní námitky uvedl žalobce v článcích II.-VII. žaloby. V článku II. žalobce namítl, že v daném případě nebylo postupováno dle § 37 odst. 3 správního řádu, kdy správní orgán měl povinnost pomoci podateli odstranit nedostatky a vyzvat k odstranění vad v přiměřené lhůtě. Jedná se o podstatnou vadu v řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí stavebního úřadu. V tomto případě, kdy tuto námitku uplatnil žalobce v odvolání, žalovaný neshledal porušení zákona. V části III. žaloby žalobce uvedl, že v daném případě je velmi významné vymezení pojmů „*proluka*“, když žalobce „*tvrdí, že navrhovaná stavba má být umístěna v proluce*“. Podle § 25 odst. 4 vyhl. č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, v platném znění (dále jen „vyhl. 501/2006 Sb.“) neplatí stanovené odstupy mezi stavbami pro bydlení, jsou-li stavby umístěvané v prolukách. Stavebně právní předpisy legální definici pojmu „*proluka*“ neobsahují, ačkoliv je tento pojem obsažen nejen v § 25 odst. 4 vyhl. č. 501/2006 Sb., ale také v ust. § 58 odst. 2 písm. b) stavebního zákona nebo v ustanoveních § 12 odst. 5 a § 26 odst. 7 vyhl. č. 268/2009 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, v platném znění a o proluce pojednává i česká technická norma č. 734301 – Obytné budovy. Žalobce v této souvislosti odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10.10.2012, č.j. 65A 3/2012-76, kdy tento soud konstatoval, že pojem „*stavební proluka*“ platné právo nikde nedefinuje, a proto si vypomohl

vyhl. č. 26/1999 Sb., hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze. Žalobce „*pro úplnost*“ uvedl definice proluky uvedené v cit. vyhlášce hl. m. Prahy, dále v naučném slovníku, ve zmíněné normě, v ilustrovaném encyklopedickém slovníku a v akademickém příručním slovníku českého jazyka. Uvedl, že ani v 50. letech minulého století při výstavbě budovy na stavební parcele č. 46/10 v kat. ú. Pardubice, ani dnes ustálená praxe nepřikazuje pozemek označený jako proluka zastavět v celém rozsahu. Žalobce poukázal na územní plány obce Křižanovice a územní plán obce Svídnice, kdy žalovaný v rámci územního plánování posuzoval územní plány těchto obcí, přičemž v těchto územních plánech je pojem proluka vymezen. Autory uvedených územních plánů jsou zřejmě „*architekti z Pardubic*“, proto žalobce považoval za nelogické, pokud žalovaný v rámci územního plánování nemá k takto extenzivním výkladům pojmu proluka námitky, avšak v územním řízení jako odvolací orgán vyžaduje naopak velmi zúžený výklad tohoto pojmu. Žalobce uvedl, že dle jeho názoru měla být stavba umístěna v proluce, protože jde o nezastavěný prostor ve stávající zástavbě, navíc stavební parcela č. 878 je zapsána v katastru nemovitostí jako zastavěná plocha a nádvoří se způsobem využití: „*zbořeniště*“. V minulosti na tomto pozemku byla stavba, která byla v důsledku bombardování koncem 2. světové války poškozena a po válce byla odstraněna. V podání ze dne 15.2.2013 žalobce s manželkou uvedli, že při budování přípojek kanalizace a vody dle územního souhlasu byly na stavební parcele č. 878 nalezeny původní klenby sklepení, které byly v bezprostředním sousedství objektu č.p. 761 a st. p. č. 46/10 rozepřeny a sanovány pro zachování stability základů v sousedním objektu, tyto původní stěny jsou umístěny v souladu se zákresem do katastrální mapy ve vzdálenosti cca 1,8 m od jižní stěny objektu č. p. 761. S těmito skutečnostmi se stavební úřad ve svém rozhodnutí nevypořádal, zřejmě takové pochybení stavebního úřadu „*žalovanému nevadí*“. V části IV. žaloby napadl žalobce názor stavebního úřadu o tom, že navrhovaná stavba je zcela odlišná od stávající zástavby, když navržená stavba je v rozporu s obecně závaznou vyhláškou č. 42/2001, o závazných částech územního plánu města Pardubice. Jak již žalobce v odvolání uvedl, původní objekt byl umístěn podél celé západní hranice stavební parcely č. 878 s délkou cca 22 m a na šířku cca 10 m s drobným objektem v jihovýchodním okraji pozemku na hranice se stavební parcelou č. 734/2, v kat. ú. Pardubice. Nově navržený objekt (označení „E“) má v úrovni prvního NP rozměry 15,7 m krát 15,4 m, zastavěná plocha má být cca 242 m², což je téměř srovnatelné s dřívější zástavbou. Nově navržený objekt označený „E“ by měl být odsazen od stávajícího objektu tak, aby bylo přiměřeně zachováno oslunění bytu v objektu č. p. 761, a to i přesto, že se jedná o proluku. Je tak splněn požadavek i na přístupnost dvora dle vyhl. č. 268/2009 Sb. Tím se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval. V části V. žaloby žalobce uvedl, že jak bylo v odvolání „*poznámeno*“, stavby v okolí korespondují s dobou svého vzniku. Žalobce v této části napadl závěr stavebního úřadu o tom, že umístěním stavby by mohly být narušeny urbanistické a architektonické hodnoty stávající zástavby. Veřejné budovy z počátku 20. století, tj. bývalá stavební průmyslovka a původní reálné gymnázium mají klasicistní fasádu, věžičky a výrazná okna, zástavba z počátku první republiky na nám. Legií je velmi zdobná s fasádami často prolomenými vystupujícími balkony a pásy oken, v bezprostřední blízkosti navrhované stavby je objekt č. p. 619, u kterého je část druhého NP vysazena nad chodník cca v jedné polovině půdorysu téměř o 2 metry, na protější straně ulice se nachází dům č.p. 2073, tvarově složitý, sousední objekt č. p. 761 byl postaven ve stylu tzv. „*Stalinova baroka*“ a fasádu má hladkou, sedlovou střechu s relativně masivní římsou. Navrhovaná stavba tak zapadá do stávající zástavby nejen počtem nadzemních podlaží, tak i výší atiky, hladké fasády se v bezprostředním okolí vyskytují, avšak nikoliv výhradně, proto nemůže být ani

„ustupující fasáda“ navrhovaného objektu důvodem k zamítnutí žádosti. Ani těmito argumenty se žalovaný nezabýval, když převzal pouze obecné konstatování v rozhodnutí stavebního úřadu. V části VI. žaloby uvedl žalobce, že žalovaný se ztotožnil s názorem stavebního úřadu, který předloženou studií oslunění od Doc. Ing. Jana Kaňky, Ph.D., posoudil s ohledem na stav v území a skutečnost, že navržený záměr nelze považovat za zástavbu proluky. Z tohoto důvodu se žalovaný ani nezabýval připomínkami žalobce v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu. Doc. Kaňka je uveden jako jeden z autorů ČSN 734301 a stavební úřad i žalovaný vykládají ust. této normy jinak než činí jeden z jejích autorů. Avšak pokud stavební úřad rozhodl, že stavební parcela č. 878 v kat. ú. Pardubice není prolukou, a to v rozporu s názorem Doc. Kaňky, „musí se jednat minimálně o nástavbu na stávajících sklepeních (tj. zbytcích domu na stavební parcele č. 878)“. Současně jde také o přístavbu k objektu označeném „D“ na stavební parcele č. 733/1, který má žalobce s manželkou ve SJM. I v takovém případě nemusí být sousední byty osluněny. Žalobce zopakoval svou námitku o tom, že stavební úřad měl vyzvat žalobce a jeho manželku k doplnění dokumentace k navrhované stavbě v uvedeném smyslu. Konečně v části VII. žaloby žalobce konstatoval, že žalované rozhodnutí neobsahuje, jaké architektonické a urbanistické hodnoty v území jsou navrhovanou stavbou ohroženy, žalovaný se nevypořádal s důvody obsaženými v odvolání. Žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na obsah obou rozhodnutí, přičemž uvedl argumentaci potvrzující názory stavebního úřadu a žalovaného v obou rozhodnutích. V případě poukazu žalobce na předchozí dopisy Ing. arch. Jaroslava Menšíka a Ing. arch. Jiřího Řeřuchy žalovaný uvedl, že oba zmiňované doklady nebyly součástí přezkoumávaného spisu, jednalo se o předběžná projednání navrhované stavby, vedená před podáním žádosti, označené doklady nebyly součástí spisu. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze

dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Základním důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby, avšak nikoliv důvodem jediným, jak bude dále uvedeno, byl závěr správního orgánu I. stupně o tom, že dle platné územně plánovací dokumentace (tj. dle § 3 odst. 3 vyhlášky č. 42/2001, o závazných částech Územního plánu města Pardubice) se nepředpokládá přestavba a změna funkčního využití ploch, přičemž na těchto plochách je možná pouze dostavba stávajících proluk, případně změny využití již zkolaudovaných staveb, a právě místo, na kterém měla být stavba dle žádosti žalobce Ing. J.K. a V.K. umístěna, nelze považovat za zmíněnou proluku, tj. nelze v tomto místě umístit uvedenou stavbu z důvodu

rozporu zmíněné žádosti s vydanou územně plánovací dokumentací. Mezi účastníky není sporu o tom, že v dané věci se na rozhodování stavebního úřadu o žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby vztahovala výše zmíněná územně plánovací dokumentace, dle které je možné v lokalitě, kde měla být stavba umístěna, možná pouze dostavba stávajících proluk či případné změny využití již zkolaudovaných staveb. Mezi účastníky však vznikl spor o tom, zda místo, na kterém měla být stavba dle žádosti umístěna, je prolukou či nikoliv. Žalobce již v průběhu správního řízení totiž tvrdil, že toto místo prolukou je. V tom případě bylo rozhodné, jakým způsobem se s touto otázkou vypořádaly oba správní orgány, neboť tuto námitku uplatnil žalobce nikoliv pouze v řízení před správním orgánem I. stupně, ale uvedl ji i v odvolání. Proto bylo podstatné, jakým způsobem se správní orgány s touto otázkou vypořádaly, neboť krajský soud není další, třetí instancí ve správním řízení, který by byl oprávněn měnit názor k této otázce, vyslovený jak v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i v rozhodnutí žalovaného. V případě totožnosti námitek uplatněných v odvolání s námitkami uplatněnými v žalobě, totiž platí následující skutečnosti.

Pro zhodnocení zákonnosti žalovaného rozhodnutí je podstatné, jakým způsobem se s těmito námitkami vypořádal žalovaný správní orgán. Soud ve správním soudnictví by se totiž v takovém případě nemohl vyjadřovat k námitce, kterou uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně takovým způsobem, že by nahrazoval činnost odvolacího správního orgánu. Krajský soud není další třetí instancí ve správním řízení. V případně drobných odchylek, tj. jestliže krajský soud se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může pouze korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28.7.2009, čj. 8Afs 51/2007-87). Zároveň je nutné připomenout, že pokud žalobce uplatní stejným způsobem námitku v odvolání, tak i v žalobě, v takovém případě nemůže soud ve správním soudnictví zcela změnit právní názor odvolacího správního orgánu, tedy uvést k uvedené odvolací námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru odvolacího orgánu. Podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18.10.1999, sp.zn. IV. ÚS 279/99). Proto krajský soud se musel v dané věci zaměřit v případě výše zmíněných totožných odvolacích námitek s námitkami uvedenými v žalobních bodech pouze na to, zda se s nimi žalovaný vypořádal tak, že jeho rozhodnutí je přezkoumatelné, tj. je srozumitelné a obsahuje dostatek důvodů rozhodnutí, čili netrpí vadou uvedenou v ustanovení § 76 odst. 1 písm.a) s.ř.s. V případě takové vady by totiž musel soud, jak již výše bylo uvedeno, zrušit bez žalobní námitky, tedy ex officio, žalované rozhodnutí.

Správní orgán I. stupně se v první řadě správně zaměřil nejprve na posouzení otázky, zda uvedená žádost je v souladu s požadavky uvedenými v ust. § 90 stavebního zákona, tj. nejprve posoudil, zda záměr žadatele je v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území atd. (§ 90 stavebního zákona). Dále uvedl, že pozemky dotčené stavbou se dle platného územního plánu nacházejí ve funkční ploše SM – smíšené území městské, přičemž dle územně plánovací dokumentace (obecně závazná vyhláška č. 42/2001, o závazných částech Územního plánu města Pardubice, účinné od 5.9.2005) podlahová plocha bydlení v této funkční ploše bude minimálně 30 %, přičemž v parteru obytných domů i v jednoúčelových objektech bez podílu bydlení převažuje občanská vybavenost. Zástavbu tvoří uzavřené či polouzavřené bloky domů, vytvářející

strukturu ulic vnitřního města s plnohodnotným městským parterem v podnoží. Dále uvedl, že územní plán nepředpokládá přestavbu a změny funkčního využití ploch, přičemž na těchto plochách je možná pouze dostavba stávajících proluk, případné změny využití již zkolaudovaných staveb. Dále stavební úřad citoval ust. § 5 odst. 7 zmíněné vyhlášky, podle kterého ve stabilizovaném urbanizovaném území lze realizovat stavby a jejich změny jen v takovém rozsahu, aby nebyl narušen charakter okolní zástavby a její měřítko. Stavební úřad konstatoval, že stavba je navržena odlišně od charakteru stávající stavby, když „*nejedná se ani o zástavbu proluky, tedy o zástavbu ‚mezery‘, volného prostoru mezi jednotlivými izolovanými stavbami. Mezi navrženou stavbou a stávajícím bytovým domem č. p. 761 ve Štefánikově ulici na pozemku parc. č. st. 4610 v kat. ú. Pardubice zůstane ponechán zastavěný prostor o šíři cca 7,50 m na jižní stranu také nebude navazovat žádná další stavba*“. Stavební úřad dále zároveň konstatoval, že se nejedná ani o „*zástavbu proluky nárožním objektem (rohová proluka), který by představoval stavbu zhruba obdélníkového půdorysu s podélnou osou jihovýchod – severozápad o šířce cca 6,00 m a délce cca 13,50 m*“. Žalobci v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu uvedli, že pozemek označený jako stavební parcela č. 878 je prolukou, případně rohovou prolukou, přičemž odkázali na skutečnost, že v roce 1954 na zmíněném pozemku existovala budova, která byla později odstraněna a v katastru nemovitostí je uveden způsob užití: „zbořiště“. Žalovaný se s uvedenou odvolací námitkou důkladně vypořádal na straně 4 žalovaného rozhodnutí, když dospěl k následujícím závěrům:

Zejména správně uvedl, že proluka je neurčitý pojem, přičemž je vždy jej posuzovat s ohledem na konkrétní poměry dotčeného území a že pro výklad odborného pojmu uvedeného v konkrétním právním předpisu je nutno vycházet zejména ze záměru a cíle daného ustanovení a vysvětlit, za jakým účelem je dané ustanovení v předpise uvedeno a ochrana jakých zájmů je tímto ustanovením sledována. Tento účel a cíl pak podrobně žalovaný vysvětlil ve vztahu k vyhlášce č. 501/2006 Sb. a vyhláška č. 268/2009, ve kterých je pojem „*proluka*“ uveden (zejména v ust. § 12 odst. 5 a v ust. § 26 odst. 7 vyhl. č. 268/2009). Cílem právní úpravy ve vztahu k vymezení tohoto pojmu je umožnit doplnění stávající souvislé zástavby vhodným objektem při respektování všech urbanistických a architektonických zásad a zároveň zajistit vhodné podmínky pro vnitřní prostředí staveb a rovněž zajistit nerušené užívání sousedních staveb a pozemků. Dále žalovaný uvedl vymezení zmíněného pojmu v normě ČSN 734301 (čl. 4.3.4.), dle kterého „*prolukou se rozumí dočasně nezastavěný prostor ve stávající souvislé zástavbě, který je určen k zastavění. Pro nezastavěné nároží (např. při blokové zástavbě) lze použít termín ‚rohová proluka‘*“. Žalovaný dále konstatoval, že „*pojem ‚stávající souvislá zástavba‘ je nutno v daném kontextu chápat jako zástavbu v zásadě řadovou, tzn. že jednotlivé stavby mají štítové zdi (jak to konstrukční řešení umožňuje) těsně u sebe, objekty navazují jeden na druhý. Zástavby rodinných domů se prolukou rozumí také nezastavěný pozemek v souvislé řadě pozemků stávajících rodinných domů včetně volného pozemku na nároží ulic, určený k zástavbě rodinným domem*“. Žalovaný dospěl ke správnému závěru o tom, že proluka musí být prolukou mezi zastavěnými stavebními pozemky (§ 2 odst. 1 písm. c/ stavebního zákona), na kterých stojí budovy (§ 27 písm. k/ zákona č. 344/1992 Sb., katastrální zákon). Dále je ve zmíněné části žalovaného rozhodnutí uvedeno, že rozhodnutí, že se v případě konkrétního pozemku jedná o proluku, je výsledkem procesu individuálního posouzení specifických vlastností území a projednání jeho budoucího využití, přičemž stavba umístěná do proluky, na kterou se vztahuje ust. § 25 odst. 4 vyhl. č. 501/2006 Sb., což znamená, že pro ni neplatí odstupy mezi stavbami pro bydlení,

musí být doplněním stávající souvislé zástavby a musí být hmotově určena sousedními stavbami, tj. v tom tkví smysl ustanovení o proluce, včetně proluky nárožní, tedy musí se jednat o doplnění celku v zásadě o stejnorodou část. Předpokladem je přítomnost navazujících objektů, které nějakým způsobem determinují objem, výšku a půdorys nové zástavby. Žalovaný se rovněž zabýval odkazem uvedeným v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, který se týkal původně existující zástavby na předmětném pozemku. Dospěl k závěru, že připuštění argumentace, že pozemek byl v minulých letech zastavěn, by vedlo k předkládání několik desítek či stovek let starých historických fotografií a rytin prokazujících byť jen sebemenší stavební činnost či absolutní stavební nedotčenost předmětného místa, což je v daném případě naprosto irelevantní. Dospěl ke správnému závěru, že rozhodujícím pro posuzování záměru stavby je stávající stav a platná územně plánovací dokumentace, přičemž umístění záměru ze žádosti o umístění stavby nelze považovat za dostavbu proluky, ani nárožní proluky. Krajský soud se s výše uvedeným názorem žalovaného zcela ztotožňuje a odkazuje na něj. K tomu je nutné uvést, že takový postup soudu je možný, přičemž k tomuto lze příkladmo citovat rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, v němž se uvádí: „...sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.“ Správnost tohoto názoru potvrdil i Ústavní soud v usnesení sp. zn. ÚS 874/11 ze dne 12.5.2011, kde vyslovil, že není nezbytné, aby NSS znovu podrobně opakoval již jednou ve správním soudnictví v dané věci vyslovené, pokud se se závěry krajského soudu zcela ztotožnil a dal jasně najevo (být odkazem), jaké úvahy zaujal. Tento závěr Ústavního soudu sice platí pro rozhodování NSS, ale lze jej analogicky aplikovat i v případě rozhodování krajského soudu.

K tomu navíc krajský soud dodává následující skutečnosti:

Je faktem, že stavební proluka není v právních předpisech definována a skutečnost, zda pozemek patří do stavební proluky, je posuzována v konkrétních případech v součinnosti s dotčenými orgány a obcí. Prolukou se obecně rozumí nezastavěná plocha v zastavěném území, přičemž v případě stavby v proluce se musí jednat o doplnění celé zástavby v podstatě o stejnorodou část, jak správně uvedl žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, když předpokladem splnění této podmínky je přítomnost navazujících objektů, které nějakým způsobem předem determinují objem, výšku a půdorys nové zástavby. Typickým příkladem proluky je např. „mezera“ mezi souvislou řadou domů stojících v jedné ulici, které jsou spojeny bočními stěnami, vzniklá např. v důsledku demolice jednoho z těchto objektů. Zákodárce použitím termínu stavební proluka (ust. § 58 odst. 2 písm. b/ stavebního zákona stanoví, že do zastavěného území patří stavební proluky) se snažil dosáhnout toho, aby estetický ráz určité lokality v podobě souvislé stavební zástavby, zejména řadovými domy, nebyl narušen tím, že by se v rámci takové souvislé zástavby nacházela proluka, kterou by nebylo možné zastavět s odůvodněním, že není zahrnuta do zastavěného území (srov. rozsudek NSS ze dne 19.12.2012, č.j. 6 AOs 2/2012-27). K posouzení, zda se jedná o proluku či nikoliv, je třeba ze strany stavebního úřadu celkového vyhodnocení, aby bylo možno použitý pojem vůbec reflektovat (srov. rozsudek NSS ze dne 19.12.2012, č.j. 6 AOs 2/2012-27). Toto vyhodnocení obě rozhodnutí obsahují v dostatečné míře s tím, že v dané věci správní orgány správně dospěly k závěru, že uvedené místo, na kterém hodlal žalobce stavbu

umístit, prolukou není. Ostatně žalobce ani v průběhu správního řízení, tak i v žalobě nevyvrátil závěr stavebního úřadu o tom, že mezi navrženou stavbou a stávajícím bytovým domem 761 ve Štefánikově ulici na pozemku parc. č. st. 4610 v kat. ú. Pardubice zůstane ponechán nezastavěný prostor o šíři cca 7,5 m, přičemž na jižní stranu také nebude navazovat žádná další stavba, zároveň se nejedná ani o zástavbu proluky nárožním objektem (rohová proluka). Na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit žalobcem uvedené vymezení zmíněného pojmu „proluka“ ve vyhl. č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze, když tato vyhláška se na daný případ vůbec nevztahuje a rovněž ani odkaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10.10.2012, č.j. 65A 3/2012-76 není pro posouzení dané věci rozhodný. To stejné platí i pro poukaz žalobce na vymezení tohoto pojmu v územních plánech obce Křižanov, Křižanovice a obce Svídnice, když v daném případě byla rozhodující úvaha stavebního úřadu a žalovaného ve vztahu k vymezení zmíněného pojmu, který soud shledal za správný. Rovněž krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného o tom, že uvedení způsobu využití v kat. nemovitosti ve vztahu ke stavební parcele č. 878 („zbořeniště“) ještě samo o sobě bez dalšího neznámá, že v daném případě se jedná o proluku. Ten stejný závěr se týká i tvrzení žalobce o tom, že „*při budování přípojek kanalizace a vody dle územního souhlasu*“ byly na uvedené parcele nalezeny původní klenby sklepení.

Dalším důvodem pro zamítnutí návrhu, který by sám o sobě obstál jako důvod pro zamítnutí návrhu, byl závěr stavebního úřadu o tom, že umístěním předmětné stavby by mohly být narušeny urbanistické a architektonické hodnoty stávající zástavby. To stavební úřad odůvodnil navrženým stupňovitým rozšiřováním jednotlivých podlaží oproti stávajícím převážně hladkým fasádám. Stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že „*stávající zástavby mají převážně hladkou, nečleněnou fasádu, u některých staveb jsou předsazeny rizality. U navržené stavby jednotlivá podlaží jsou na severní straně navržena stupňovitě. Záměr je umístěn na rozhraní ochranného pásma městské památkové rezervace*“. Žalobce v odvolání poukázal na to, že stavby v okolí svým vzhledem korespondují s dobou, kdy vznikaly, přičemž v blízkosti navrhované stavby je objekt (č.p. 2073), který je tvarově složitý a ani nedrží linii uliční čáry, další sousední objekt č.p. 761 byl postaven ve stylu tzv. „*Stalinova baroka*“ a fasádu má hladkou s tím, že „*hladké fasády*“ se v blízkosti vyskytují, avšak nikoliv výhradně, a proto nemůže být ustupující fasáda navrhovaného objektu důvodem k zamítnutí žádosti. Žalovaný správně k této námitce uvedl, že stavební úřad vycházel z toho, že navržením předmětné stavby by mohly být narušeny urbanistické a architektonické hodnoty stávající zástavby, což odůvodnil navrženým stupňovitým rozšiřováním jednotlivých podlaží oproti existujícím převážně hladkým fasádám a ztotožnil se s názorem stavebního úřadu. Podle názoru krajského soudu rovněž tato námitka nemohla uspět, když stavební úřad vycházel nikoliv pouze z charakteru „*fasády*“ navrhované stavby, ale z toho, že navrhovaná stavba obsahuje stupňovitě rozšiřovaná jednotlivá podlaží, což v porovnání se sousedními stavbami s „*převážně*“ hladkými fasádami má za následek narušení urbanistické a architektonické hodnoty stávající zástavby. Uvedené závěry stavebního úřadu a žalovaného nevyvrátil žalobce ani v žalobě, když v podstatě zopakoval svou argumentaci ze správního řízení (zejména z odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu). Jak vyplývá z výkresové části týkající se uvedené stavby založené ve spisové dokumentaci, v dané věci skutečně jsou jednotlivá podlaží navrhované stavby na jedné straně (severní strana) navržena stupňovitě, přičemž z popisu stávající zástavby obsažené v rozhodnutí stavebního úřadu a ani z příkladu staveb v okolí navrhované stavby uvedené žalobcem

v žalobě a potažmo i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplývá, že by v dané lokalitě se taková stavba, tj. se stupňovitými jednotlivými podlažními, nacházela. V tom případě lze pouze potvrdit závěr správních orgánů o tom, že umístěním předmětné stavby by mohly být narušeny urbanistické a architektonické hodnoty stávající zástavby (§ 23 odst. 4 vyhl. č. 500/2006 Sb.). Tento další důvod pro zamítnutí návrhu by sám o sobě bez dalšího mohl obstát i v případě, když by výše zmíněný důvod týkající se závěru stavebního úřadu o neexistenci proluky byl nesprávný, protože i v případě, že by stavba měla být umístěna do proluky, tak je nutné dodržet obecné požadavky na využívání území zahrnující i ochranu urbanistickým a architektonických hodnot (§ 23 odst. 4 vyhl. č. 500/2006 Sb.). Z výše uvedených skutečností vyplývá, že stavební úřad zamítl zmíněnou žádost důvodně. K dalším námitkám uvedeným v žalobě soud uvádí následující závěry:

Další důvod pro zamítnutí žádosti souvisí s již výše zmíněným základním důvodem k zamítnutí žádosti, tj. skutečností, že se v daném případě nejedná o stavbu umístěnou do proluky, když tato v daném místě neexistuje. Proto nemohla obstát i námitka uvedená žalobcem v části IV. žaloby o tom, že „*nově navržený objekt označený E by měl být odsazen od stávajícího objektu tak, aby bylo přiměřeně zachováno oslunění bytů v objektu č. p. 761, a to i přesto, že se jedná o proluku*“. V daném případě se však o žádnou proluku nejedná, jak soud již výše uvedl, proto tato námitka žalobce je bezpředmětná. K uvedené námitce, kterou žalobce uplatnil i v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, ostatně žalovaný správně uvedl, že stavební úřad předloženou studii oslunění (vypracovanou Doc. Ing. Janem Kaňkou, Ph.D.) posoudil s ohledem na stav v území a na skutečnost, že navržený záměr nelze považovat za zástavbu proluky. Proto žalovaný potvrdil i názor stavebního úřadu o tom, že následkem umístění stavby by nebyl prosluněn byt v prvním NP bytového domu č.p. 761 ve smyslu požadavku ČSN 734301, což lze považovat za omezení zájmu vlastníka tohoto bytu. Žalovaný tak konstatoval, že stavební úřad v uvedeném závěru nepochybil a považoval tuto námitku za nedůvodnou. Není tedy pravdou, jak tvrdil žalobce v části IV. žaloby, že „*těmito skutečnostmi se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval*“.

Nedůvodná je i námitka žalobce uvedená v části VI. žaloby o tom, že pokud se nejedná v dané věci o zástavbu proluky (v rozporu s názorem Ing. Jana Kaňky, který byl uveden ve studii oslunění předložené žalobcem), tak že se musí jednat minimálně o nástavbu na stávajících sklepeních, tj. na zbytcích domu na stavební parc. č. 878 a současně jde také o přístavbu k objektu označeném D na stavební parcele č. 733/1, přičemž v takovém případě nemusí být sousední byty osluněny a že stavební úřad měl vyzvat žalobce a jeho manželku k doplnění dokumentace k navrhované stavbě v uvedeném smyslu a že mělo být vedeno sloučené řízení o výjimce s ustanovením § 25 odst. 4 vyhl. č. 501/2006 Sb. Z žádosti o umístění zmíněné stavby vůbec nevyplývá, že by se v daném případě jednalo o nástavbu či přístavbu a nevyplývá to ani z předložené dokumentace. Správní řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, je řízení návrhovým, tedy byl to žadatel o vydání rozhodnutí o umístění stavby, který byl povinen v žádosti uvést všechny potřebné údaje pro to, aby stavební úřad posoudil uvedenou stavbu jako nástavbu či přístavbu, přičemž rozsahem žádosti byl stavební úřad vázán a nebyl povinen vyzývat žadatele k tomu, aby změnil údaje v ní uvedené. Navíc nástavba je změnou dokončené stavby, kterou se stavba zvyšuje (§ 2 odst. 5 stavebního zákona) a přístavba je rovněž změnou dokončené stavby, kterou se stavby půdorysně rozšiřuje a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou (§ 2 odst. 5 písm. b/ stavebního zákona). V dané věci se však o takovou změnu dokončené stavby nejednalo. V neposlední

řadě však tato námitka nemůže obstát proto, že stavební úřad oprávněně zamítl žádost z důvodu, že se nejednalo o zástavbu proluky, když její existenci v místě navrhované stavby neshledal (argumentace soudu viz výše). Jestliže tedy dle územně plánovací dokumentace v uvedené lokalitě lze realizovat pouze zástavbu proluk, tak pokud tato v místě navrhované stavby neexistuje, tak i kdyby v žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby bylo uvedeno, že se jedná o nástavbu či přístavbu (což nebylo a stavební úřad proto nemusel posuzovat žádost z tohoto hlediska), tak by jí nemohlo být vyhověno s ohledem na rozpor s územně plánovací dokumentací. Nedůvodná je i námitka žalobce uvedená v části VII. žaloby, když naopak podle názoru krajského soudu z rozhodnutí již stavebního úřadu vyplývá, že navrhovanou stavbou byly ohroženy architektonické a urbanistické hodnoty, přičemž jejich konkretizace v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu je naplněna popisem stávající zástavby v dané lokalitě. Pokud stavební úřad uvedl, že „*stávající zástavba má převážně hladkou, nečleněnou fasádu, u některých staveb jsou předsazeny rizality*“, tak takový popis stávající zástavby nesporně souvisí s ochranou urbanistických a architektonických hodnot stávající zástavby, a to tím spíše, když stavební úřad v této souvislosti poukázal na ust. § 23 odst. 4 vyhl. č. 500/2006 Sb. a dále zdůraznil, že „*záměr je umisťován na rozhraní ochranného pásma městské památkové rezervace*“.

Krajský soud se ještě závěrem zabýval dalšími námitkami žalobce, které byly uvedeny v čl. I a v čl. II. žaloby. Skutečnost, že ještě před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu obdrželi žalobce a jeho manželka sdělení ze dne 6.10.2008 (podepsané Ing. arch. Jiřím Řeřuchou, vedoucím odd. územního plánování) s uvedením nesouhlasu stavebního úřadu s navrhovanou stavbou, přičemž v tomto dopisu byly uvedeny jiné důvody, než které stavební úřad uvedl následně ve svém rozhodnutí o zamítnutí žádosti, tak takový obsah dopisu nemohl mít důvod za následek vznik nezákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu a potažmo i rozhodnutí žalovaného. Uvedeným dopisem tudíž nebyl stavební úřad nijak vázán, nejednalo se o žádné závazné stanovisko, kterým by se musel stavební úřad řídit. To se týká i dopisu Ing. arch. Jaroslava Menšíka ze dne 21.1.2009, v němž byly uvedeny připomínky oddělení územního plánování stavebního úřadu k navrhované stavbě. Oba zmíněné dopisy nebyly součástí správního spisu, jednalo se o předběžná projednání navrhované stavby, vedená před podáním žádosti. Uvedené doklady nebyly nejen součástí správního spisu, nebyly však ani obsahem přílohy žádosti o umístění stavby a nebyly navrženy jako důkaz listinou ve správním řízení. Navíc v rozhodnutí stavebního úřadu byla předmětem rozhodování žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby, kterou stavební úřad byl povinen posoudit z hlediska ust. § 90 stavebního zákona, avšak v případě uvedeného předběžného projednání, tj. v případě uvedených dopisů, se o žádné takové rozhodování podle § 90 stavebního zákona nejednalo a ani jednat nemohlo, když v té době žádná zmíněná žádost neexistovala, tedy nemohl být posuzován ze všech zákonných hledisek daný záměr. Nedůvodná je i námitka žalobce o tom, že nebyl dodržen postup dle § 37 odst. 3 správního řádu, tedy že měl správní orgán povinnost pomoci „*podateli odstranit nedostatky*“ žádosti. Tuto námitku žalobce uplatnil již v odvolání, přičemž žalovaný k ní správně uvedl následující závěry:

Předně konstatoval, že formální nedostatky žádosti nejsou primárním důvodem pro zamítnutí podané žádosti. Jestliže stavební úřad dospěl k závěru po posouzení záměru, že předmětnou stavbu tak, jak je navržena, nelze umístit a řízení směřuje k zamítnutí žádosti, s čímž seznámil i žalobce před vydáním žalovaného rozhodnutí, tak neměl důvod vyzývat žalobce k doplnění podané žádosti. Takový postup by byl v podstatě možný jen v případě,

když by žádost neměla předepsané náležitosti nebo trpěla jinými vadami (§ 37 odst. 3 správního řádu). V daném případě však žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby netrpěla takovými vadami, ale skutečnosti v ní uvedené neumožnily stavebnímu úřadu této žádosti vyhovět. Pokud by bylo i v takovém případě nutné vyzývat žadatele ve správním řízení k odstranění vad, tak by v podstatě ad absurdum nemohl nikdy správní orgán žádost zamítnout, když by musel i v případě bezvadné žádosti, která neumožňuje však správnímu úřadu jí vyhovět, musel vždy vyzývat žadatele ke jejímu doplnění s poučením, jak by taková žádost měla „vypadat“, tj. jaké konkrétní skutečnosti vyplývající z platné právní úpravy by vedly k tomu, že by správní úřad žádosti vyhověl. Stavební úřad nebyl povinen poučovat žadatele o tom, co by jako účastníci správního řízení měli nebo mohli v daném případě dělat, aby dosáhli žádaného účinku, když poučovací povinnost správního orgánu nezahrnuje poskytování takového komplexního návodu (srov. nálezný Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 63/96 ze dne 25.6.1997, usnesení sp. zn. III. ÚS 480/97 ze dne 5.3.1998). To samozřejmě neznamená, že by stavební úřady o tomto právu poučovat nesměly, avšak poučovací povinnost správních orgánů nelze zaměňovat s právem účastníků na poskytování právních rad. Účastníkům řízení se může dostat návodu, co je třeba učinit, aby dosáhli žádaného účinku, v rámci právních služeb poskytovaných advokáty či jinými profesionály v oblasti práva (srov. rozsudek NSS ze dne 13.10.2010, č.j. 1 As 51/2010-214). Proto výstižně žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že „je třeba připomenout, že žalobce byl jmenován autorizovaným inspektorem, seznam autorizovaných inspektorů je veden pod č. 0093, stavební právo zná, což prokázal zkouškou před odbornou komisí, jejíž členy jmenuje a odvolává ministr pro místní rozvoj. Proto je mu známo, že pokud bude záměr upravený tak, aby byl v souladu s požadavky ust. § 90 stavebního zákona, lze požádat nově o vydání územního rozhodnutí“.

Krajský soud proto musel jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady v řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo

rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 8. ledna 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová